రాబందుల చేతిలో రాకుమారి

అజీజ్

అది డెహ్రాడూన్‌కి వంద కిలోమీటర్ల దూరాన ఉన్న ఖోనితాల్ నగరంలోని సీక్లఫ్ హోటల్.

ఆ హోటల్ గదిలో నేనూ, నా అసిస్టెంట్ సార్జంట్ డేవిడ్, లేడీ ఇన్వెస్టిగేట్ షీలా, ప్రభుత్వ ప్లాస్టిక్ సర్జరీ నిపుణుడు సంఘుమిత్రా కూర్చుని ఆ కేసు గురించి ఆలోచిస్తున్నాం.

ఉదయం తొమ్మిదిగంట లవుతోంది.

అత్యంత రహస్యమైన ఒక మిషన్ మీద, భారత స్పెషల్ బ్రాంచ్ తరఫున మేమక్కడికి పంపబడ్డాం.

చైనా సరిహద్దులకీ, మన సరిహద్దులకీ మధ్య సిక్కిమ్ లాగే రత్నాగఢ్ అనే చిన్న సంస్థానం ఉంది. రాజా

మణిపాల్ దానికి పాలకుడు. సిక్కిమ్ ఈ మధ్యే సంతోష పూర్వకంగా మన రాజ్యంలో విలీనమై, మన రాష్ట్రాల్లో ఒక రాష్ట్రంగా నిలిచిపోయింది.

అది చూచి రత్నాగడ్ రాజ్యమూ మనలో విలీనం కావడానికి నిశ్చయించింది. ప్రస్తుతం అక్కడ ప్రభుత్వానికీ, ప్రజానాయకులకీ మధ్య ఈ విషయంలో చర్చలు జరుగుతున్నాయి.

చైనాకు సిక్కిమ్‌లాగే, రత్నాగడ్ మీదుగా మన భూభాగంలో ప్రవేశించడానికి సులువైన మార్గాలున్నాయి. ఒక విధంగా చూస్తే సిక్కిమ్, రత్నాగఢ్ దేశాలు మనకు పెట్టని కోటల్లా నిలిచి ఉన్నాయని చెప్పాలి.

వాటిని దాటందే, చైనా మన గడ్డమీద కాలు మోపలేదు. భారత స్పెషల్ బ్రాంచ్ డైరెక్టర్ పినాక్‌పాణి ఆదేశానుసారం ఈ రోజు సాయంత్రం ఐదు గంటలకి నేనూ, నా అసిస్టెంట్ డేవిడ్ కార్లో, ఇక్కడికి నాలుగు మైళ్ళ దూరాన, ఓ నిర్మానుష్యమైన ప్రదేశంలో ఉన్న, ప్రభుత్వ ఫారెస్ట్ డాక్ బంగళా చేరుకుని, అక్కడ బస చెయ్యాలి.

ఆ బంగళాకి ఫర్లాంగు దూరంనించి ఓ అరణ్యం ప్రారంభమౌతుంది. ఆ అరణ్యం దాటాకనే, రత్నాగఢ్ సీమలు ప్రారంభమౌతాయి. రత్నాగడ్ అవలివైపే ఉన్నాయి చైనా సరిహద్దులు.

డేవిడ్ నా నౌకరు రూపంలో వస్తాడు. చూసేవాళ్ళకి మేమూ అడవిలో వేట కోసం వచ్చినట్లు భ్రాంతి కలిగించాలి. మా వెంట డబుల్ బారల్ గ్రైఫల్స్, వేటకు

అవసరమయ్యే ఇతర సామానూ ఉంటుంది.

అక్కణ్ణించే ప్రారంభమౌతుంది మా పరిశోధన.

అత్యవసర పరిస్థితి ఏర్పడితే, ఇక్కడ మన సరిహద్దుల్లో ఉన్న సైనిక సహాయం తీసుకోవచ్చు. మాకు ఎలాంటి సహాయం కావలసి వచ్చినా, తక్షణం చెయ్యవలసిందిగా, రక్షణశాఖనించి ఇక్కడి సైనికాధికార్లకు మెసేజ్ అందింది.

ఈ రాత్రి పదిగంటల ప్రాంతంలో, ఢిల్లీనించి ఓ హెలికాప్టర్ వచ్చి, ఈ హోటల్ మీది టెరియస్‌లో దిగి, ఎమర్జన్సీ సమయంలో మాకు సహాయపడటానికి సిద్ధంగా ఉంటుంది.

ఇన్ని ఏర్పాట్లు జరిగిన ఈ మిషన్ ఎటువంటిదో ఇక మీరే ఊహించుకోవాలి. ఆ మిషన్ ఏమిటి? మేమిక్కడికి ఏ ఉద్దేశంతో పంపబడ్డాం? అనే విషయాలు మా పరిశోధన ముందుకు సాగేకొద్దీ మీ కన్నీ తెలుస్తూనే ఉంటాయికదా?

2

సాయంత్రం నాలుగ్గంటలకి, కావలసిన సామానుతో, డేవిడ్‌తో కార్లో బైలుదేరాను. ప్లాస్టిక్ సర్జరీ నిపుణుడు సంఘమిత్రనీ, షీలనీ హోటల్లో ఉండి నా ఆదేశంకోసం ఎదురు చూస్తూండమని చెప్పేను.

ఐదు గంటల ఏడు నిమిషాలకి ఆ డాక్ బంగళా చేరుకున్నాం. మా కారు గేటుగుండా లోనికి ప్రవేశించగానే కనిపించింది పోర్టికోలో ఆగి ఉన్న ఓ ఇంపాలా కారు!

సాలోచనగా తలూపుతూ చిన్నగా నవ్వుకున్నాను.

కారు పోర్టికోలో ఆపి, రెండుమూడుసార్లు హారన్

మోగించేడు డేవిడ్. మరు క్షణం లోపలినించి ఆ బంగళా ముసలి ఉద్యోగి ఒకడు పరిగెత్తుకు వచ్చేడు.

"మేము ఫోనితాల్ నించి వస్తున్నాం. ఇక్కడ బస జెయ్యడానికి రెండు గదులు కావాలి!" అన్నాను.

"ఇక్కడున్నవి మూడే గదులు సార్! ఒక దాంట్లో ఇదివరకే రత్నాగఢ్ రాకుమారి వచ్చి ఉన్నారు. ఒకటి మీకిచ్చి మూడో గది ఖాళీగా ఉంచాలి."

"దేనికి?"

"ఇది ప్రభుత్వ రెస్టుహౌస్ కదా సార్, ఏ క్షణంలో నైనా ఏ ప్రభుత్వ ఆఫీసరైనా రావచ్చు కదా?" అన్నాడా వృద్ధుడు మమ్మల్ని పరీక్షగా చూస్తూ.

"ఆ ఇంపాలా కారు రాకుమారిదేనా?" అడిగేను అటు సైగ జేసి.

"ఔను సార్!"

"రాకుమారి ఈ నిర్జన ప్రదేశంలో వచ్చి దేనికి బస జేసింది?" అడిగేను ఆశ్చర్యంగా.

"ఆమెకి వేటాడే హాబీ ఉంది. వారం రోజుల్నించీ ఇక్కడే బసజేసి ఉన్నారు."

"వెరీగుడ్ మేమూ వేటకోసమే వచ్చాం. వెళ్ళి రాకుమారికి మా నమస్కారాలు అందజెయ్యి." అన్నాను నవ్వుతూ.

"క్షమించండి సార్. చీకటి పడ్డాక ఆమె ఎవర్నీ చూడరు. బైటకి రారు!"

"ఏం? భయమా? వేటకి వచ్చిన రాకుమారి వెంట పెద్ద బలగమే ఉండాలిగా?"

ఆ వృద్ధుడు నవ్వి—"ఎవర్నీ వెంటతీసుకు రాలేదు

సార్ ఒంటరిగానే ఉన్నారు'' అన్నాడు.

''చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉందే! సరే గది చూపించు. సామాను లోపల పెట్టాలి. అన్నట్టు నీ పేరేమిటి?'' అడిగేను.

''ప్యారాసింగ్ సాబ్!'' అన్నాడతను బంగళా వేపు నడుస్తూ.

మాకు గది చూపించి, సామాను లోన పెట్టడంలో డేవిడ్‌కి సహాయపడి, రిజిష్టర్‌లో మా గురించి రాసుకుని వెళ్ళిపోయేడు ప్యారాసింగ్.

''డేవిడ్ లోపలినించి లోడ్ జేసిన రైఫిల్ తీసుకురా!'' అన్నాను వరండాలో నిల్చుని.

''ఇప్పుడా? దేనికి?'' అడిగేడు డేవిడ్ ఆశ్చర్యంగా.

నవ్వి—''ఆ రాకుమారితో పరిచయం జేసుకోడానికి!'' అన్నాను వరండాలోని లైటు వెలిగిస్తూ.

డేవిడ్ మళ్ళీ ప్రశ్న వెయ్యకుండా గదివైపు నడిచేడు. రెండు నిమిషాల్లో రైఫిల్‌తో తిరిగి వచ్చేడు.

''గాలిలో రెండుసార్లు ఫైర్ జెయ్యి'' అన్నాను.

అది డబుల్ బారల్ రైఫిల్ గనక రెండే తూటా లుంటాయి. డేవిడ్ మౌనంగా రైఫిల్ ఎత్తి రెండు సార్లు ఫైర్ జేసేడు.

చెవులు చిల్లులుపడే చప్పుడుతో పరిసరాలు మారు మోగేయి.

అంతే, మరుక్షణం మాగది పక్కనే ఉన్న గది తలుపు తెరుచుకుని ఓ యువతి ఖంగారుగా బైటికి వచ్చింది.

పాతికేళ్ళుంటాయి. పాదాల వరకూ వేళ్ళాడే పల్చని

తెల్లగాను. గులాబిరంగు ఒళ్ళు. భుజాలవరకూ కత్తిరించిన జుత్తు. కళ్ళు చెదరగొట్టే అందం ఆమెది.

మమ్మల్ని చూడగానే, "ఫైరింగ్ ఎవ్వరు జేసేరు?" అడిగింది వణికే కంఠంతో.

నవ్వి—"నేనే!" అన్నాడు.

"మీ చేతిలో రైఫల్ లేదే?" అడిగింది ఆశ్చర్యంగా.

"అదిగో, నా సర్వెంట్ చేతిలో ఉంది. ఈ ఫైరింగ్ వల్ల మీకు భయంవేసివుంటే క్షమించండి. ఆ రైఫల్ ట్రిగర్ కాస్త పాడైతే ఇప్పుడే రిపేర్ చేసి సరిగ్గా పని జేస్తుందో లేదో చూడాలని గాలిలో ఫైర్ జేయించేను."

"అబ్బే, నాకేం భయం? ఇంతవరకూ నిశ్శబ్దంగావున్న వాతావరణంలో అలా హఠాత్తుగా చప్పుడైతే, ఏమిటా అని పరిగెత్తుకు వచ్చేను. ఇంతకీ, ఎవ్వరు మీరు?" అడిగింది మమ్మల్ని పరీక్షగా చూస్తూ.

"నా పేరు రాజారెడ్డి. ఇతను నా నౌఖరు డేవిడ్. ఈ అడవిలో రెండు మూడు రోజులు వేటాడాలని వచ్చాం!" అన్నాను నవ్వుతూ.

"ఓ వెరీగుడ్! నేనూ వేటకోసమే ఇక్కడ ఉంటున్నాను."

"ఒంటరిగానా?"

రాకుమారి తలూపింది. "రాజరిక కార్యకలాపాలతో మునిగి తేలే మా పేలెస్‌లో నాకు చెప్పలేని విసుగు పుడుతుంది. కాలు గదిపితే సేవకులు. ఎక్కడికి కెళ్ళినా అంగ రక్షకులు. ఆ జీవితం భరించలేక కొన్నాళ్ళు స్వేచ్ఛా వాయువు పీలుస్తూ ఒంటరిగా గడపాలని వచ్చేను. రండి, అలా వరండాలో కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం!" అంటూ

వరండా మధ్య వేసివున్న సోఫావైపు నడిచింది రాకుమారి.

"నేనొక పారిశ్రామిక వేత్తని. కలకత్తాలో ఓ ఎరువుల ఫ్యాక్టరీ నడుపుతున్నాను. మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చా?" అడిగేను సోఫాలో కూర్చుంటూ.

రాకుమారి నవ్వి—"మేనక!" అంది.

అప్పుడు గమనించేను, ఆమె పల్లువరస ముత్యాల్లా తళతళ మెరవడం.

"మేనక స్వర్గంలో వుంటుంది. కొంపదీసి మీరు ఆకాశం నించి దిగివచ్చిన అప్సరస కాదు కదా?"

ఈసారి పకపక నవ్వి—"నో. నో. మిస్టర్ రాజారెడ్డీ! నేను ప్రిన్సెస్‌ని. రత్నాగఢ్ రాకుమారిని!" అంది.

"థాంక్ గాడ్! నా జీవితంలో ఒక రాకుమారి కంపెనీ కూడా లభిస్తుందని ఎన్నడు ఊహించలేదు. మిమ్మల్ని కలుసుకున్నందుకు చాలా సంతోషం!" అన్నాను ఆమె రాకుమారి అని తెలియనట్టు ఆశ్చర్యంగా నటిస్తూ.

రాకుమారి ఏదో అనడానికి నోరు తెరిచింది. సరిగ్గా అదే క్షణంలోంచి దిక్కులు మారుమోగేలా మూడు సార్లు రైఫిల్ పేలిన శబ్దం వినిపించింది. ఆ శబ్దం వినగానే అంత వరకూ నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ వున్న రాకుమారి భయంతో గజగజ వణకసాగింది.

"అరణ్యంలో ఎవ్వరో ఏ అడవి పందినో వేటాడుతూ ఫైర్ జేసి ఉంటారు. ఈ మాత్రానికే మీరలా భయపడితే ఎలా?" అన్నాను సిగరెట్ తీస్తూ.

"అ... బ్బే! నాకేం భయం? నే... నేం భయపడ్డం లేదే?" అంది మేనక తడబడుతూ.

రెండు నిమిషాల తరవాత హఠాత్తుగా మళ్ళీ మూడు

సార్లు ఫైరింగ్ శబ్దం వినిపించింది. దాంతో, ఈసారి మేనకలో విచిత్రమైన మార్పు వచ్చింది. కూర్చున్నదల్లా ఉన్మాదంవచ్చినట్లు చివాల్న లేచి గదిలోకి పరుగెత్తింది.

నిమిషం తరవాత బైటికి వచ్చిన ఆమె చేతిలో రైఫిల్ చూసి నివ్వెరబోయేను. నేనింకా ఆ ఆశ్చర్యం నించి తేరుకోకముందే మేనక ధాం, ధాం, ధాం, అని మూడు సార్లు గాలిలో ఫైర్ జేసింది. అది ఎస్. ఎల్. ఆర్. (సెల్ఫ్ లోడింగ్ రైఫల్).

ఒక్క ఉదుటున సోఫాలోంచి లేచి, ఆమె దగ్గరికి పరిగెత్తి, గట్టిగా చేయి పట్టుకున్నాను.

ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలతో ఆమె ఛాతీ ఎగిరి పడుతోంది.

"మేనకా దేవీ! ఏమిటిది? మతి చలించలేదు కదా?" అన్నాను ఆమె చేతిలోంచి రైఫల్ లాక్కుంటూ.

మేనక ఉన్మాదంనించి తేరుకున్నట్టు ఉలిక్కిపడి, నా వైపు చూసి, "అయ్యామ్ అఫుల్లీ సారీ! తుపాకీ శబ్దం వినగానే నాకు ఒళ్ళు తెలీకుండా పోతుంది" అంది.

అది నన్ను జో కొట్టడానికి చెబుతున్న పచ్చి అబద్ధం అని ఆమె మొహం మీద పేరుకున్న స్వేద బిందువులే స్పష్టం జేస్తున్నాయి.

"రండి, భోజనం చేసేక అంతా చక్కబడుతుంది" అంటూ ఆమెను వెంటబెట్టుకుని డైనింగ్ హాల్లోకి నడిచేను.

భోజనాలయేక మేనక సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

నా గదిలో కెళ్ళి "డేవిడ్ నీ భోజనం కానిచ్చి' వెచ్చని దుస్తులు తీసుకుని బైట, ఏ చెట్టు చాటునో

కూర్చుని, రాత్రంతా ఈ బంగళా ముందు కాపలా కాయాలి. ముఖ్యంగా మేనక గదిమీద ఓ కన్ను ఉంచి, ఆమె కదలికలు గమనించాలి!'' అన్నాను.

డేవిడ్ తలూపేడు.

''దేనికైనా మంచిది, గుళ్ళు నింపిన రివాల్వర్ కూడా ఉంచుకో. కొన్ని స్పేర్ బుల్లెట్స్ కూడా జేబులో వేసుకోవాలి. అవసరం కలిగితే షూట్ జెయ్యడానికి వెనకాడవద్దు.''

''ఓ. కె. సర్!'' అన్నాడు డేవిడ్.

గదిలో లైటార్పి పక్కమీద వాలానే గాని, నా ఆలోచనలన్నీ మేనక చుట్టే భ్రమిస్తున్నాయి.

ఒక దేశపు రాకుమారి, అందాల సుకుమారి, ఒంటరిగా ఎవ్వరి తోడూ, అండా లేకుండా ఈ నిర్జన ప్రదేశంలో దేనికి బసజేసింది? దూరాన అరణ్యంలోంచి వినిపించిన ఆ తుపాకి శబ్దాలేమిటి? అవి వినగానే మేనక బెదిరిన లేడిలా ఎందుకు మారిపోతుంది? ఆ తుపాకి ప్రేలుళ్ళ మధ్య ఏవైనా సీక్రెట్ సిగ్నల్స్ ఉన్నాయా?

ఇలా ఆలోచిస్తూ నాకు తెలీకుండానే నిదరలోకి జారుకున్నాను.

3

''సార్! సార్!'' అన్న పిలుపుతో కళ్ళు తెరిచాను.

డేవిడ్ తలుపు తడుతున్నాడు.

టైం చూసుకున్నాను. ఉదయం ఆరుగంటలు.

లేచి వెళ్ళి తలుపు తెరిచాను.

డేవిడ్ లోనికిరాగానే, తలుపు మూసి, ''ఎనీ ఇంపార్టెన్స్?'' అడిగేను.

"పెద్దగా చెప్పుకోతగ్గది కాదు. రాత్రంతా, మేనక గదిలో అనేకసార్లు లైటు వెలగటం, ఆరిపోడం జరిగింది. అంతే?" అన్నాడు డేవిడ్.

"ఎన్నిసార్లు అలా జరిగి ఉంటుంది?" అడిగేను ఆలోచిస్తూ.

"ఒక నిర్ణీతసమయం అనేది లేకుండా, రెండు మూడు గంటలకోసారి లైటు వెలిగి, కాసేపటికి తిరిగి ఆరిపోయేది. దీన్నిబట్టి మేనక ఏదో తీవ్రమైన ఆలోచనలతో సతమత మౌతూ, నిదరపట్టక లేచి లైటు వెలిగిస్తోందని ఊహించేను. నాలాగే, ఆమెకూడా జాగారం జేసిందని వేరే చెప్ప నవసరం లేదు" అన్నాడు డేవిడ్.

"ఆల్ రైట్! నువ్వు కాసేపు పడుకో. పది గంటల తరువాత లేపుతాను. రాత్రంతా జాగారం జెయ్యడం వల్ల నీ కళ్ళు పీక్కుపోయేయి." అన్నాను డేవిడ్ భుజం తట్టి.

తలూపి మంచంవైపు నడిచేడు.

తలుపు తెరచి మేనక గదివైపు వెళ్ళేను. ఆ గది తెరచే ఉంది. గదిమధ్య సోఫాలో కూర్చుని, బెడ్ టీ తీసుకుంటోంది మేనక.

"గుడ్ మార్నింగ్ మిస్ మేనకాదేవీ!" అన్నాను తలుపు దగ్గరే నిల్చుని.

ఆమె ఉలిక్కిపడి తలెత్తి, "ఓ వెరీ గుడ్ మార్నింగ్ మిస్టర్ రాజారెడ్డీ! ప్లీజ్. కమిన్!" అంది నవ్వుతూ.

లోనికెళ్ళి సోఫాలో ఆమెకెదురుగా కూర్చున్నాను.

మరో కప్పులో టీ కలిపి ఇస్తూ "పెందరాళే నిదర లేచారే?" అంది.

"నాకు ఐదు గంటలకే నిద్ర మేల్కొంటుంది. పెంద రాళే నిదర లేవడం వల్ల వంట్లో కాస్త ఏక్టివిటీ వస్తుంది" అన్నాను కప్పు అందుకుంటూ.

కాఫీ తాగి, కప్పు టీపాయ్‌మీద పెట్టేను.

"మిస్టర్ రెడ్డీ! ఓ మాటడగనా?" అంది మేనక.

"సందేహం దేనికి? అడగండి!" అన్నాను ఏమిటో అనుకుంటూ.

"మీ నౌఖరు రాత్రంతా దేనికి మేల్కొన్నాడు?"

మేనక వేసిన ఈ ప్రశ్నతో, తేలు కుట్టినట్టు ఉలిక్కి పడ్డాను. నా ఖంగారు వ్యక్తం కానివ్వకుండా, వెంటనే ఆమె ప్రశ్నకి జవాబు అల్లి నవ్వేను.

"వాడికో పిచ్చి నమ్మకం ఉంది. అరణ్యప్రాంతాల్లో ఒక నాగుపాము ఉంటుందనీ, దాని పడగమీద ఓ మణి ఉంటుందనీ, అది ఆ మణి వెలుగులో రాత్రులు ఆహారం కోసం తిరుగుతుంటుందనీ, దానికి కనిపించకుండా, పొంచి ఉండి, అదిరాగానే చంపి, ఆ మణిని చేజిక్కించుకోవా లనీ అప్పుడప్పుడూ వాగుతుంటాడు." అన్నాను తడుము కోకుండా.

"కానీ, అతను రాత్రంతా బంగళా ముందున్న ఓ చెట్టు కింద కంబళీ కప్పుకుని కదలకుండా కూర్చున్నాడేం?" అంది మేనక ఆశ్చర్యంగా.

"విచిత్రంగా ఉందే? ఇంతకీ చీకట్లో అతన్ని మీ రెలా చూడగలిగేరు?"

"నా దగ్గర చీకట్లోనూ చూడగలిగే,ఇన్ ఫరార్ లెన్స్ బైనాక్యులర్స్ ఉన్నాయి. దాంతో చూస్తే రెండు మైళ్ళదూరాన ఉన్న వస్తువు రెండు గజాల దగ్గర కని పిస్తుంది!"

"అలాగా! వాడు కదలక మెదలక కూర్చున్నాడంటే ఆ పాముకోసం చూసిచూసి నిదర ముంచుకువచ్చి, నిదర బోయుంటాడు!"

"లేదండీ! అతను రాత్రంతా మేల్కొనే ఉండి, బంగళావైపు చూస్తుండటం నా కళ్ళారా చూసేను." అంది మేనక ఖచ్చితంగా.

"అలాగా! ఉండండి. వాడిప్పుడు పడుకున్నాడు. నిదరలేచేక అడుగుతాను సంగతేమిటో!"

ఐనా, మేనక ముఖంలో తృప్తి పడ్డ సూచనలు కనిపించలేదు.

"మిస్టర్ రాజారెడ్డీ! ఈ రాత్రి మీరు నా గదిలో పడుకుంటారా?"

అన్న ఆమె ప్రశ్న అర్థంకాక, "ఏమన్నారూ?" అన్నాను నివ్వెరబోయి.

"ఐమీన్, మీరీ రాత్రి నా గదిలో గడిపి, మీ నౌఖరు నిజంగా మీతో మణి గురించి అలా చెప్పిఉంటే, నామీద విశ్వాసం లేకుంటే, మీరే స్వయంగా చూడండి, రాత్రే నాకు అనుమానం వేసింది. వాడెవడో గూఢచారి అయుంటాడనీ, రాత్రంతా బంగళామీద నిఘా వేసి, ఎవ్వరి రాక కోసమో ఎదురు చూస్తున్నాడని."

మేనక సామాన్యురాలు కాదనీ, ఆవులిస్తే పేగులు కొలిచే రకమనీ, ఇకనించీ కాస్త జాగ్రత్తగా మసలుకోవాలనీ దాంతో తెలిసిపోయింది.

"అలాగా! పదండి, ఇప్పుడే వెళ్ళి వాడి విషయం కనుక్కుంటాను," అంటూ లేచి బైటికి నడిచేను.

వెనకే నన్ను అనుసరిస్తూ వచ్చింది.

మా గదిలో మంచంమీద గుర్రు కొడుతున్న డేవిడ్‌ని తట్టి లేపేను.

అతను లేవగానే, కన్నుగీటి, "రాత్రంతా బంగళా ముందు చెట్టుకింద కూర్చుని కాపలా కాసేవుట. నిజమేనా?" అడిగేను తీక్షణంగా.

డేవిడ్‌ది సెన్సిటివ్ మైండ్ గనక వెంటనే గ్రహించి' చాలా శాంతంగా అన్నాడు. "సర్, ఇది అడివి ప్రదేశం గనక, ఈ చుట్టు పక్కల క్రూరమృగాలు విచ్చలవిడిగా తిరుగు తుంటాయి. పైగా, ఈ బంగాళా తలుపులు ఏ కాలానివో తెలీదు. ఒక్క తోపుతో కింద పడేట్టున్నాయి.

మనిషి వాసన తగిలి, ఏ క్రూరమృగమైనా తలుపు విరగొట్టి లోనికి దూరవచ్చు. మీకు హాని కలిగించవచ్చని రైఫిల్‌తో రాత్రంతా బైట కాపలా కాసేను."

"ఐతే, ఆ మణి గురించి నీవు చెప్పిందంతా అబద్ధమన్న మాట!" అన్నాను కోపం నటిస్తూ.

డేవిడ్ నవ్వి "ఔను సార్! అలా చెప్పకపోతే, మీరు నన్ను రాత్రంతా బైటకాపలా కాయడానికి ఒప్పుకునేవారా?" అన్నాడు.

ఆ మాట వినగానే మేనక కిలకిలనవ్వి "మీ నౌఖరు నమ్మిన బంటులా ఉన్నాడు." అంది.

"కేవలం నౌఖరు అనుకోకండి. ఇతను నా మిత్రుడు కూడా!" అన్నాను.

మేనక తలూపి "నిజమే! ఒక మంచి మిత్రుడే ఇలా చెయ్యగలడు మరి! అదలా వదలండి. ఈ రోజు మీ ప్రోగ్రాం ఏమిటి?" అడిగింది.

"వేరే ఏముంటుంది? వేట. సూర్యుడస్తమించేవరకూ అడవిలో వేటాడాలని నిశ్చయించేను. మీరూ నావెంట వస్తారా?"

"ష్యూర్! నేను తయారయ్యేలోగా మీరూ రెడీ అవండి" అని తన గదికి వెళ్ళిపోయింది.

డేవిడ్ సమయస్ఫూర్తికి అతని అభినందించి, ప్రయాణానికి అవసరమయ్యే ఏర్పాట్లు జెయ్యమని చెప్పి, కాలకృత్యాలు తీర్చుకోడానికి బాత్‌రూం వైపు నడిచేను.

గంటలోగా నేనూ, డేవిడ్ తయారయ్యాం.

మేనకని పిలవాలని ఆమె గదివైపు వెళ్ళాను. తలుపు మూసివుంది. తట్టబోయి ఆ ప్రయత్నం విరమించుకున్నాను, తలుపు పక్కనే కిటికీ వుంది. మెల్లిగా అటు జరిగేను. అద్దాల కిటికీ అది. లోపలినించి సగంవరకూ కప్పుతోంది కర్టెన్.

జాగ్రత్తగా కిటికీలోంచి గదిలోకి చూసేను.

అంతే! రెప్ప వెయ్యకుండా అలా చూస్తుండిపోయేను.

మేనక మంచంమీద కూర్చుని, పసిపిల్లలా ఏడుస్తోంది. ఆమె చేతిలో కేబినెట్ సైజు ఫోటో! ఆమె చూపులు ఆ ఫోటోమీదే నిలిచివున్నాయి.

ఏడుస్తోంది. పంటితో పెదవిని అదిమిపట్టి, శబ్దం బైటికి రానివ్వకుండా ఏడుస్తోంది.

నా మస్తిష్కంలో కోటి ప్రశ్నలు ఉవ్వెత్తున లేచేయి.

ఆ ఫోటో ఎవ్వరిది? ఆమె దేనికి ఏడుస్తోంది?

ఐదు నిమిషాలు తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ అక్కడే నిల్చున్నాను.

తరువాత తేరుకుని మునివేళ్ళతో మెల్లిగా తలుపు తట్టేను.

"ఎస్!" లోపలినించి వినిపించింది.

"నేను. రాజారెడ్డిని." అన్నాను సామాన్యంగా.

"వెయిట్ ప్లీజ్! నేను తయారవుతున్నాను."

"త్వరగా కానివ్వండి. లేకుంటే ఎండ ఎక్కువై పోతుంది." అన్నాను.

పది నిమిషాల తరవాత తలుపు తెరుచుకుంది. అంత వరకూ ఏడుస్తున్న మేనక కళ్ళలో ఇప్పుడు కన్నీటి ఛాయలు లేవు. నవ్వుతోంది. ఏమీ జరగనట్టు మామూలుగా నవ్వుతోంది.

"కమిన్!" అంది తలుపు కడ్డం తొలిగి.

అప్పుడు చూసేను ఆమె దుస్తులు. వేటకి వాడే పాంటూ, షర్టూ వేసుకుంది. కాళ్ళకి స్పంజి బూట్స్!

"మీరీ దుస్తులు విడిచేస్తే బావుంటుందని నా అభిప్రాయం!" అన్నాను గదిలోకి నడుస్తూ.

"దేనికి?" అడిగింది ఆశ్చర్యంగా.

"ఈ దుస్తుల్లో వున్న మీమీద నా దృష్టి పడితే, గురి తప్పవచ్చు!" అన్నాను నవ్వుతూ.

మేనక నవ్వి, "నన్నూ మీలాగే ఒక మగాడిగా భావిస్తే ఏ ప్రమాదమూ వుండదు." అంది.

"మేనకాదేవీ! మీవంటి సుకుమారిని, మతిపోగొట్టే అందగత్తెని ఒక మగాడిగా ఎలా భావించమంటారు? నేను స్త్రీని స్త్రీగా చూడాలనుకుంటాను."

"అంటే, నన్ని దుస్తులు విడిచి చీర కట్టుకోమంటారా?"

నవ్వి తలూపేను.

"ఐతే, మీ వెంట వేటకి వచ్చే ప్రోగ్రాం కేన్సిల్ జేసుకుంటాను. మీరే వెళ్ళిరండి!"

"మైగాడ్! అలా ఐతే, నేనూ నా ప్రోగాం కేన్సల్ జేసుకోవలసివస్తుంది మరి!"

మేనక పకపక నవ్వి, "డోంట్ డిసప్పాయింట్ ప్లీజ్! ఈ రోజు పూర్తిగా అరణ్యంలో కెళ్ళకుండా, ఈ చుట్టుపక్కలే పక్షుల్ని వేటాడదాం!" అంది.

భుజాలు ఎగరేసి, "ఆజ్ యువర్ లైక్!" అన్నాను ఆమె కోరిక శిరసావహిస్తున్నట్టు.

నేనక్కడికి వేటకోసం రాలేదుగా!

4

పగలంతా వేటలో గడిచిపోయింది.

సాయంత్రం ఐదు గంటలకి తిరిగి బంగళా చేరాం.

స్నానం అదీ కానిచ్చి, భోజనం ముగించేసరికి రాత్రి ఎనిమిదయింది.

మా దగ్గిర సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది మేనక.

"నిన్న రాత్రంతా నీవు జాగారం చేశావ్! ఈ రాత్రి నేను చేస్తాను. నువ్వు నిశ్చింతగా పడుకో!" అన్నాను డేవిడ్‌తో.

"మీరు బైట కాపలా కాస్తే ఆమె తప్పక చూసి తీరుతుంది."

నవ్వేను. "ఆ సంగతి నాకూ తెలుసు. ఈ రోజు గది లోపలే, కిటికీ దగ్గిర కూర్చుని చూస్తుంటాను, బైనాక్యు లర్స్‌తో."

డేవిడ్ తలూపి పక్కమీద వాలేడు.

గది తలుపు గడియపెట్టి, నా సూట్‌కేస్‌లోంచి బైనా

క్యులర్స్ తీసేను. కిటికీ దగ్గర స్టూలు వేసి, గదిలోని లైటార్పి, స్టూలుమీద కూర్చొని సిగరెట్ అంటించేను.

ఈ రాత్రి ఏదో సంఘటన జరిగి తీరుతుందని నా మనసు చెబుతోంది. మేనక దేనికో రాత్రంతా భయపడు తుంది. అందుకే రాత్రి నిదరపోకుండా, మాటిమాటికీ గదిలో లైటు వెలిగించి ఆర్పుతుంది. ఇన్ ఫరార్ లెన్స్ బైనాక్యులర్స్‌తో దూరదూరం వరకూ పరిశీలిస్తుంది.

ఆమె భయం ఏమిటి ? ఎవ్వరికోసం ఎదురు చూస్తుంది? అరణ్యంలో మారుమోగే ఆ తుపాకి ప్రేలుళ్ళేమిటి ? అవి వినగానే ఇంత చలిలోనూ మేనక ఒంట్లోదేనికి చమ టలు పడతాయి? ఉన్మాదిలా తన తుపాకీతో రీఫైరింగ్ దేనికి జేస్తుంది ?

బైనాక్యులర్స్‌తో కిటికీగుండా బైట చీకటిలో పరీ క్షగా చూస్తూ కూర్చున్నాను. చుట్టూ భయంకరమైన నిశ్శబ్దం! అరణ్యంలోంచి నక్కల ఊళలూ, మృగాల అరు పులు పక్షుల విచిత్రమైన కూతలూ లీలగా వినిపిస్తున్నాయి.

రాత్రి సరిగ్గా పదిగంటలకి వినిపించింది శబ్దం.

అరణ్యంలో మూడుసార్లు పేలిన రైఫిల్ శబ్దం.

అరణ్యం ఆర్తనాదం జేస్తోందా అనిపించింది క్షణం పాటు.

రెండు నిమిషాల తరవాత తిరిగి అదే నిశ్శబ్దం చోటు జేసుకుంది. బైనాక్యులర్స్‌లోంచి పరీక్షగా చూస్తూకూర్చు న్నాను, నా గుండెజేసే చప్పుడు నాకే స్పష్టంగా విని పిస్తోంది.

మరో ఐదు నిమిషాలు గడిచి ఉంటాయి.

కెవ్వుమనే శబ్దంతో నా చెవులు నిక్క బొడుచు కున్నాయి.

అది తలుపు తెరిచిన శబ్దం!

మేనక తన గదిలోంచి పిల్లిలా వరండాలోకి వచ్చింది. రెప్ప వెయ్యకుండా ఆమెనే చూస్తున్నాను. రెండు నిమిషాలు అటూఇటూ చూస్తూ నిల్చుంది, తన నెవ్వరైనా గమనిస్తూన్నారేమోనని.

తరవాత సవ్వడి కాని అడుగులతో వరండా మెట్లుదిగి, కాంపౌండులో అడుగుపెట్టింది. అప్పుడు గమనించేను. ఆమె చేతిలో రైఫల్, మెడలో వేళాడుతున్న బైనాక్యులర్స్‌ని.

ఆ తుపాకి పేలుళ్ళకి తన రైఫల్‌తో జవాబిస్తుందేమోనని చూడసాగేను.

నా అంచనా తప్పింది. మేనక, బైనాక్యులర్స్‌ని కళ్ళ దగ్గిర పెట్టుకుని చీకటిలో చుట్టూ పరీక్షగా చూస్తోంది. నిమిషం తరవాత ఆమె దృష్టి అరణ్యంలో ఓ చోట నిలిచింది.

తనలో తాను సాలోచనగా తలూపి. వెనుదిరిగి మా గదివైపు చూడసాగింది. ఎవ్వరూ గమనించడం లేదనుకుంది కాబోలు, కాంపౌండ్ గేటువైపు నడవసాగింది.

శబ్దం కానివ్వకుండా గేటు తెరిచి అవతలికెళ్ళి, తిరిగి గేటు మూసింది.

ఒళ్ళు గగుర్పొడిచే ఆ వాతావరణంలో, ఆ కారు చీకటిలో ఆ సుకుమారి నడిచి పోతుంటే, నాకే చెప్పలేని భయం వేసింది.

చటుక్కున స్టూల్ మించి లేచి, తలుపుని సమీపించేను. క్షణం వృధా చెయ్యకుండా తలుపు తెరిచి బైటికెళ్ళేను.

లోపల డేవిడ్ ఒంటరిగా నిదరబోతున్నాడు. అందుకే తలుపుకివతల గడియపెట్టి వరండా మెట్లు దిగేను. గబగబ గేటు సమీపించి, అవతలికెళ్ళి తిరిగి యథాప్రకారం మూసేశాను. తెలియని ఎక్సైట్ మెంట్ తో నా రక్తం వేగంగా ఉరకలు వేస్తోంది.

బైనాక్యులర్స్‌తో మేనక వెళ్ళిన వైపు చూశేను.

కనిపించింది.

వెనుదిరిగి చూడకుండా, వడివడిగా ముందుకు సాగుతోంది.

చాలా జాగ్రత్తగా వెంబండించాలి. ఆమెకే మాత్రం అనుమానం వేసినా, రహస్యం ఏమిటో తెలుసుకోడం దుర్లభం! కాళ్ళకింద ఎండుపుల్ల విరిగిన శబ్దంకూడా కానివ్వకుండా జాగ్రత్త పడుతూ ముందుకి కదిలేను.

రోమాలు నిక్కబొడుచుకునే ఆ పరిసరాల్లో నిర్భయంగా ముందుకుపోతున్న మేనకని మనసులోనే అభినందించకుండా ఉండలేకపోయేను.

గంటన్నర అలా నడిచేమనుకుంటాను.

దూరాన, మిణుకు మనే కాంతి కనిపించేసరికి, బైనాక్యులర్స్‌లోంచి పరీక్షగా చూశేను.

అది కాటేజ్! అరణ్యం మధ్య ఒంటరిగా ఉన్న కాటేజ్!

మేనక అటే వెళుతోంది.

సాలోచనగా తలూపేను. మిస్టరీ అంతా ఆ కాటేజ్ లోనే దాగి ఉందన్నమాట.

ఐదు నిమిషాలలో సిగరేట్ కాల్చేవాణ్ని. గంటన్నరైనా సిగరెట్ చవిమూళ్ళేదు. కారణం, లైటర్ వెలుగుకి

మేనక ఎక్కడ వెనుదిరిగి చూస్తుందో అని.

సిగరెట్ తాగాలని జిహ్వా జివజివ లాడుతోంది. అతి కష్టంమీద ఓర్చుకుంటూ ముందుకు సాగుతున్నాను.

ఇద్దరం దాదాపు ఆ కాటేజ్ కి చేరువయ్యాం.

ఓ చెట్టు చాటున ఆగిపోయేను.

మేనక అటూఇటూ చూడకుండా కాటేజ్ ని సమీపించింది. కాటేజ్ ద్వారం దగ్గిర ఇద్దరు కాపలావాళ్ళు గన్స్ పట్టుకు నిల్చున్నట్టు లీలగా కనిపిస్తోంది.

మేనక కాటేజ్ ని సమీపించగానే ఒకడు ఆమె చేతిలోని రైఫల్ లాక్కున్నాడు. మరుక్షణం కాటేజ్ తలుపు తెరుచుకుంది. ఆమె లోనికెళ్ళగానే తలుపు మూసుకుంది.

లోపల ఏంజరుగుతుందో చూడాలన్న క్యూరియాసిటీతో నా గుండె దడదడ కొట్టుకోసాగింది. చెట్లచాటున పొదలచాటునా నక్కుతూ సాధ్యమైనంత వరకూ అలికిడి కానివ్వకుండా జాగ్రత్తపడుతూ, కాటేజ్ వెనక్కి జేరుకున్నాను.

అక్కడ అద్దాల కిటికి ఉంది. కిటికీగుండా లోపల వెలుగుతున్న లాంతర్ కాంతి సన్నగా ఇవతలికి పడుతోంది.

కిటికీని సమీపించి, చీకట్లో ఒదిగి, లోనికి చూసేను.

గది మధ్య మేనక నిల్చునుంది. ఆమె కెదురుగా మిలిటరీ యూనిఫాంలోఉన్న చైనీస్ ఆఫీసర్ ! అతని చేతిలో పిస్తోలు!

"మేజర్ చ్యాంగ్ లూ! ఫైరింగ్ జేసినన్నెందుకు పిలిపించేరు ? మరో రెండు రోజులు పోయేక, నా నిర్ణయం

తెలియజేస్తానన్నా గా?'' అంటోంది మేనక అతన్ని తీక్ష ణంగా చూస్తూ.

చ్యాంగ్ లూ నవ్వి ''గడువు పూర్తి కాకముందే పిలి పించవలసి వచ్చింది రాకుమారీ!'' అన్నాడు.

''అదే, ఎందుకూ అని అడుగుతున్నాను!''

''ఆ డాక్ బంగళాలో నీతోబాటు బస జేస్తున్నది ఎవ్వరూ?'' అడిగేడు చ్యాంగ్ లూ.

మేనక కనుబొమలు ముడివడ్డాయి. ''మన సమస్యకీ, వారికీ ఏమిటి సంబంధం?''

''ఉంది! అందుకే అడుగుతున్నాను. ఎవ్వరువాళ్ళు?''

''నిన్న సాయంత్రం వచ్చేరు. ఎవ్వరో రాజారెడ్డిట. పారిశ్రామిక వేత్తలు. వేటకోసం వచ్చేడుట, అతని వెంట ఓ నౌఖరు ఉన్నాడు. అతనిపేరు డేవిడ్! ఇంతకంటే, వాళ్ళగురించి నాకు తెలీదు?''

''అది తెలీజెయ్యడానికే పిలిపించాం. వాళ్ళెవరను కున్నావ్? భారతగూఢచారులు. అర్థమైందా?''

మేనక ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరచింది.

''మనమధ్య సాగుతున్న వ్యవహారాన్ని భారత ప్రభు త్వం ఎలా పసిగట్టిందో పసిగట్టింది.మా ఎత్తుల్ని చిత్తుజెయ్యా డానికి వాళ్ళని పంపించింది. చెవులు రిక్కించుకు విను.

నీ తండ్రిని ప్రాణాలతో తిరిగి చూడాలనుకుంటే, రెండే రెండు రోజులు. ఆ రెండు రోజుల్లో నీ నిర్ణయం తెలీజెయ్యాలి. ఏ చిన్న పొరబాటు జరిగినా, తరవాత చింతించి ప్రయోజనం ఉండదు?'' అన్నాడు చ్యాంగ్ లూ కఠినంగా.

మేనక నిర్జీవంగా తలూపింది,

"వాళ్ళు ప్రాణాలతో ఉండడం చాలా ప్రమాదం. ఈ రాత్రి మూడు గంటలకి వాళ్ళిద్దర్నీ ఆ బంగళాలోనే నిశ్శబ్దంగా చంపివెయ్యాలని నిశ్చయంచేను."

మేనక కళ్ళల్లో భయం.

"ఇక నీవు వెళ్ళవచ్చు!" అన్నాడు చ్యాంగ్ లూ ఆజ్ఞాపిస్తున్నట్టు.

మేనక ఏదో అడగడానికి తటపటాయిస్తూ అక్కడే నిల్చుంది.

"ఏమిటి?" అడిగేడు.

"డాడీని ఒసారి చూడాలనుంది?" అంది మేనక అతి కష్టంమీద.

చ్యాంగ్ లూ నవ్వి "ఇప్పుడు కాదు. రెండు రోజుల తరవాత ఆయన్ని సజీవంగా చూస్తావో, శవరూపంలో చూస్తావో నీనిర్ణయంమీద ఆధారపడుంటుంది. యూ కెన్ గో నౌ!" అన్నాడు తలుపు చూపిస్తూ.

మేనక విధిలేనట్టు వెనుదిరిగింది. తలుపుగుండా బైటికి నడిచింది.

కిటికీ దగ్గర్నుంచి కదిలేను. ఒదిగి ఒదిగి నడుస్తూ కాటేజ్ ముందు భాగంవైపు వెళ్ళేను. అప్పటికే మేనక కాటేజ్ లోంచి ఇవతలకి వచ్చింది. ఆమె చేతిలో ఇప్పుడు రైఫిల్ ఉంది!

ఆమె వెనకే నేనూ నడక సాగించేను.

ఇంతవరకూ తేలు కొండీలలా నా మస్తిష్కంలో కదలాడే అసంఖ్యాకమైన ప్రశ్నలకి కొన్ని జవాబులు దొరికేయి.

అరణ్యంలో మారుమోగే తుపాకీ ప్రేలుళ్ళకి కారణం,

మేనక ఈ నిశీధిరాత్రిలో ఒంటరిగా ఇంతదూరం రావడం తలుపు మూసుకుని తన గదిలో ఫోటో చూస్తూ ఏడవడం, ఇవన్నీ ఏమిటో తెలిసిపోయేయి. ఇంకా కొన్ని ప్రశ్నలకి జవాబులు దొరికితే, ఈ మిస్టరీ ఏమిటో పూర్తిగా బోధ పడుతుంది.

ఆ చైనీయులు మేనక తండ్రిని, అంటే రత్నాగఢ్ రాజా మణిపాల్‌ని కిడ్నాప్ జేసి అరణ్యం మధ్యఉన్న ఆ కాటేజ్‌లో బంధించేరన్నమాట. అతని ఏకైక సంతాన మైన, అతని తరవాత రత్నాగఢ్ రాజ్యానికి రాణి కాబోయే మేనకాదేవికి, కొద్ది రోజుల వ్యవధి ఇచ్చి తాము కోరేది ఇస్తావో కన్నతండ్రిని చంపుకుంటావో తేల్చు కోమని బ్లాక్ మెయిల్ జేస్తున్నారు.

వాళ్ళు కోరేదేమిటి? అదేమాకు తెలియాలి. తెలుసుకు తీరాలి!

మేనకకి తండ్రిమీద అపారమైన ప్రేమ ఉందని ధార లుగా కారే ఆమె కన్నీళ్ళే సాక్ష్యం! తండ్రి కోసం ఆమె ఆ చైనీయుల షరతులకి ఒప్పుకోదు కదా? దాంతో భారత దేశానికి ఏదైనా విపత్తు వాటిల్లదు కదా?

ఇలాంటి ఆలోచనలతో డాక్ బంగళాని సమీ పించేను.

మేనక గేటు తెరచి లోనికెళ్ళి, నాలుగువైపులా జాగ్ర త్తగా చూసుకుంటూ తన గదివైపు వెళ్ళింది. తలుపు తెరచి లోని కెళ్ళింది.

ఆమె గది తలుపు మూసుకున్న పది నిమిషాల వరకూ అక్కడే నిల్చుని, మెల్లిగా గేటు తెరచి లోనికెళ్ళేను. నిశ్శబ్దంగా నడుస్తూ నాగది జేరుకుని, ఇవతలినించి గడియ లాగి లోనికి దూరి తలుపు మూసేను.

5

చీకట్లో డేవిడ్ గురక వినిపిస్తోంది.

లైటర్ వెలిగించి చూసేను. మంచంమీద వెల్లకిలా పడుకుని గుర్రుకొడుతున్నాడు. తట్టిలేపేను. ఎంతటి గాఢ నిదరలో ఉన్నా, చిన్న కుదుపుతో లేచి కూర్చుంటాడు డేవిడ్.

నన్ను చూడగానే, "ఎనీ హేపెండ్ సర్?" అన్నాడు ఆతృతగా.

తలూపి, అంతవరకూ జరిగిందంతా అతనికి వివరించేను.

రిస్టువాచీ చూసుకుని, ఇప్పుడు రెండు గంటలకి ఇంకా నాలుగు నిమిషాలున్నాయి. మరో గంటలో మనల్ని చంపడానికి మేజర్ చ్యాంగ్ లూ మనుషులురావచ్చు. జాగ్రత్త" అన్నాను.

డేవిడ్ నవ్వి "మన దగ్గర రెండు స్టెయిన్ గన్స్. హేండ్ గ్రేనేడ్స్ ఉన్నాయి. మీరు నిశ్చింతగా ఉండండి," అన్నాడు.

"స్టెయిన్ గన్స్, గ్రేనేడ్స్ మన దగ్గర ఉంచుకోడం మంచిదే. కానీ, వాటి అవసరం కలక్కపోవచ్చు." అంటూ నా సూట్ కేస్ తెరిచేను.

బట్టలకింద దాచిన చిన్న ప్లాస్టిక్ పెట్టితీసేను. అందులో రెండు సిరెంజ్ లూ, కొన్ని స్నేక్ పాయిజన్ ఇంజక్షన్లూ ఉన్నాయి. సిరంజిలకి సూదులు బిగించి, ఫైల్ తో ఇంజక్షన్ సీసాల మూతల కట్ జేసి, రెండు సిరంజ్ లలో వాటిని ఎక్కించాను.

ఈలోగా డేవిడ్ తోలుసంచి తెరిచి, రెండు స్టెయిన్ గన్స్, రెండు హేండ్ గ్రేనేడ్స్ తీసి, మేగజన్స్ లో

బుల్లెట్స్‌నింపి, గన్స్‌కి ఫిట్ చేసేడు.

అతనికి ఓ సిరంజ్ ఇస్తూ "స్టెయిన్ గన్స్ భుజాన తగిలించుకుని, గ్రెనేడ్స్ జేబుల్లో వేసుకుని, ఎడిచేతిలో ఈ సిరెంజ్ రెడీగా పట్టుకో. ఇందులో పాము విషంతో తయారు చేసిన లిక్విడ్ ఉంది. మనల్ని చంపడానికి ఎవ్వరైతే వస్తారో, వెనకనించి వాళ్ళమీద మెరుపు దాడిచేసి, కాలి పిక్కల్లో ఈ ఇంజక్షన్స్ గుచ్చాలి. తక్షణం నీలి రంగుకి మారతాయి. శవాలని ఈడ్చి పోదల్లో పడెయ్యాలి.

ఎంతకీ వాళ్ళు తిరిగి రాకపోయేసరికి, వారిని వెదుక్కుంటూ ఎవ్వరో ఒకరు వస్తారు. నీలి రంగులోఉన్న ఆ శవాలని చూడగానే, పాముకరిచిఉంటాయని భావిస్తారు. మనక్కావలసింది అదే!" అన్నాను సిరెంజి డేవిడ్ చేతికిస్తూ.

సరిగ్గా అదేక్షణంలో తలుపు తట్టిన శబ్దం కావడంతో చటుక్కున లైటర్ ఆర్పేశాను.

గదిలో చిమ్మ చీకటి!

మళ్ళీ తలుపు తట్టిన శబ్దం.

"వాళ్ళేనా?" అడగేడు డేవిడ్ మెల్లిగా.

"కాదు, వాళ్ళైఉంటే, ఇలా బాహాటంగా తలుపు తట్టరు.నీవు స్టడీ పోజిషన్‌లో ఉండు. నేవెళ్ళి చూస్తాను" అంటూ తలుపువైపు అడుగువేశాను.

"దేనికైనా మంచిది. స్టెయిన్‌గన్ తయారుగా పట్టుకోండి." అన్నాడు డేవిడ్.

సేఫ్టీ కాచ్ లాగి, చేంజ్ లివర్ని బ్రస్ట్‌ఫైర్ అయేలా 'బి'

మీదికి జరిపి, ట్రిగ్గర్ మీద వేలుఉంచి తలుపుని సమీపించేను.

నిశ్శబ్దంగా గడియతీసి కొద్దిగా తలుపు తెరిచేను.

మేనక !

చీకట్లో వరండాలో నిల్చునుంది.

తలుపు పూర్తిగా తెరిచి "మీరా!" అన్నాను.

మేనక లోనికివచ్చి "ఔను!" అంటూ చటుక్కున తలుపు మూసేసింది.

ఆమె ఇలా వస్తుందని నేను ఊహించలేదు.

"మిస్టర్ రాజారెడ్డీ! మీతో ముఖ్యవిషయం చెప్పాలి. ప్లీజ్. త్వరగా నా గదిలోకి పదండి. తలుపు గుండా కాదు. ఆ కిటికీలోంచి అవతలికి దూకి, నా గదికిటికీ తెరచి ఉంచేను. దాని గుండా నా గదిలోకి వెళ్ళండి. క్విక్!" అంది.

"ఇంతకీ, విషయమేమిటో కా స్తవివులంగా చెప్పండీ!" అన్నాను కుతూహలం ఆపుకోలేక.

"చెప్పేదేదో నా గదిలోనే చెబుతాను. ఆలస్యంజేస్తే మీకే ప్రమాదం. ప్లీజ్, త్వరగా పదండి."

దాంతో, ఆమె ఏం చెప్పదలచుకుందో చూచాయగా ఊహించేను.

డేవిడ్ ని పదమన్నట్టు సైగజేసి, కిటికీవైపు నడిచేను.

ముగ్గురం కిటికీగుండా అవతలికి దూకి, పక్కగదిలో జేరాం.

ఆ గదిలోనూ చీకటి!

"లైటు వెలిగిస్తే ప్రమాదం. అవతలి వాళ్ళకి తెలిసిపోతుంది, మన ఉనికి!" అంటూ మంచం మీది హైనాక్స్

లర్స్ అందుకుని కిటికీ దగ్గరికి పరిగెత్తింది మేనక.

బైనాక్యులర్స్‌తో కిటికీగుండా చుట్టూ కలయజూసి, తృప్తిపడి మమ్మల్ని సమీపించింది.

"మిస్టర్ రెడ్డీ! ఈ రాత్రి మూడు గంటలకి మిమ్మల్ని చంపబోతున్నారు."

"ఎవ్వరు?" అడిగేను ఏమీ తెలీనట్టు.

"చెబుతాను. ముందు నా ప్రశ్నకి సూటిగా జవాబివ్వండి. మీరు భారత గూఢచారులు కదూ?"

ఇక దాచి లాభంలేదు. జేబులోంచి సిగరెట్ తీసి అంటించేను.

"చెప్పండి. మీరు భారత గూఢచారులు కదూ?" అడిగింది మేనక మళ్ళీ.

తాపీగా సిగరెట్ దమ్ములాగి, "ఔను" అన్నాను.

"థాంక్ గాడ్!" అని నిట్టూరిచ్చింది మేనక. "మీపట్ల ఎంతో విశ్వాసం ఉంటేతప్ప, భారతప్రభుత్వం మిమ్మల్ని ఇక్కడికి పంపి ఉండదు. దీన్నిబట్టి నేనూ మీ పట్ల విశ్వాసం ఏర్పచుకుంటున్నాను.

నేనూ, నా తండ్రీ, నా చిన్నదేశమూ ఒక విపత్తులో ఇరుక్కున్నాం. మమ్మల్ని ఈ సుడిగుండంనించి ముక్తి కలిగించగలరా?" మేనక స్వరంలో వేడుకోలు.

"రాకుమారీ! ముందు విషయాలన్నీ విపులంగానూ, స్పష్టంగా మాకు చెప్పండి. మా ప్రాణాలని పణంగా పెట్టి మిమ్మల్ని ఆదుకుంటాం!" అన్నాను ఆమెలో ధైర్యం నింపుతూ.

మేనక రుద్ధ కంఠంతో చెప్పసాగింది: "సిక్కిమ్ ప్రభుత్వమూ, ప్రజలు ఎవ్వరి బలప్రయోగం లేకుండా, తమకు

తామే నిర్ణయం తీసుకుని భారతదేశంలో విలీనమయ్యేరు. అలాగే, మేమూ మా ప్రభుత్వమూ భారతభూమిలో కలిసి పోడానికి నిశ్చయించాం.

దాంతో చైనా ప్రభుత్వానికి కన్ను కుట్టింది. మేమూ వాళ్ళ దేశంలో కలిసిపోతే, రత్నాగఢ్ ప్రజలు సుఖశాంతులతో జీవించే ఏర్పాట్లు జెయ్యగలమనీ, మాకూ మా బంధువులకూ ఉన్నత పదవులిచ్చి సత్కరించగలమనీ సందేశాలు పంపేరు. మే మా సందేశాన్ని వెంటనే త్రోసి పుచ్చాం.

త్యాగనిరతికీ, శాంతి జీవనానికీ ఔదార్యానికి ప్రతీకగా, ప్రపంచ దేశాలన్నిటిలోనూ తలమానికంగా, వెలుగొందుతున్న భారతదేశంలోనే విలీనం కావాలని మా ప్రజలూ తమ అభిప్రాయం వ్యక్తం జేసేరు.

ఈ విషయంలో భారతప్రభుత్వంతో సంప్రదింపులు జరుగుతున్నాయి. దాంతో, టిబెట్‌లాగే, మా రాజ్యాన్నీ బలప్రయోగం ద్వారా దౌర్జన్యంగా కబళించడానికి ఎత్తు వేసింది చైనా.

మేజర్ చ్యాంగ్‌లూ నాయకత్వాన, పటిష్టమైన పథకం వేసి మా నాన్నని అపహరించడం జరిగింది.

ఆయన్ని సజీవంగా తిరిగి పొందాలనుకుంటే, వేట నెపంతో మా పేలెస్ వదలి ఈ బంగళాలో మకాం జెయ్యమనీ, అరణ్యంలోంచి మూడు సార్లు రైఫల్ ఫైరింగ్ వినిపించగానే అరణ్యంలో తూర్పు దిశగా ముక్కుకి సూటిగా ప్రయాణం జెయ్యాలనీ, ఓ కాటేజ్ కనిపిస్తుందనీ, అక్కడే నాతో సంప్రదింపులు జరుపబడతాయనీ, ఈ విషయం ఏమాత్రం ఇతర్లకి తెలిసినా, డాడీని

క్రూరంగా చంపేస్తామనీ సందేశం పంపారు.

వాళ్ళు చెప్పినట్టే ఇక్కడ బసజేశాను. అరణ్యంలోంచి ఆ ఫైరింగ్ వినిపించగానే తూర్పుదిక్కుగా నడిచి వెళ్ళేను కాటేజ్ కనిపించింది. అక్కడే మేజర్ చ్యాంగ్ లూ నాతో సంప్రదింపులు జరిపేడు."

"ఏమని?" అడిగేను ఆతృతగా.

"మా రాజ్యానికి పడమటి దిశగా ఓ కొండ వుంది. దాని మీద మా తాత ముత్తాతలు కట్టిన ఓ శిథిలమైన కోట ఉంది. చైనా సరిహద్దులనించి ఆ కోటవరకూ నేలలో పెద్ద సొరంగం తవ్వేరుట. ఇలా కోటలో ఎక్కడో ఓచోట ఆ సొరంగం ద్వారం తెరవడమే మిగిలిందిట.

మా నాన్నని ప్రాణాలతో దక్కించుకోవాలనుకుంటే రత్నాకర్ రాకుమారిగా, మా రాజ్యం చైనాలో విలీనం కావడానికి నిశ్చయించినట్టు ప్రకటించమనీ, ఆపదలో ఆదుకోడానికి, మా కోరికపై మా దేశంలోవున్న భారత సైన్యాన్ని వెళ్ళిపోవలసిందిగా ఆదేశించమనీ.

ఒకవేళ భారతప్రభుత్వానికి అనుమానం వేసి, సైనికంగా ఈ విషయంలో జోక్యం కలుగజేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తే తాము తవ్వించిన ఆ సొరంగం ద్వారా తమ సైన్యాన్ని పంపి, భారత సేనమీద మెరుపు దాడిజేసి తుడిచి పెడతామనీ చెప్పేడు.

నన్ను తీవ్రంగా ఆలోచించి ఓ నిర్ణయానికి రావడానికి కొద్ది రోజులు వ్యవధి ఇవ్వమని కోరేను. ఇచ్చిన ఐదు రోజుల వ్యవధిలో ఒక రోజు గడిచిపోయింది గనక, ఇహ నాలుగు రోజుల్లో నా నిర్ణయం తెలుపవలసి ఉంటుందనీ చెప్పేడు.

తిరిగి వచ్చేను. ఆనాటి నించీ రాత్రింబవళ్ళూ నేను పడుతున్న బాధ ఏ పగవాడూ పడకూడదు. ఇంతలో మీరు వచ్చేరు. మీరు గూఢచారులని చ్యాంగ్ లూకి ఎలా తెలిసిందో తెలిసిపోయింది. మిమ్మల్ని చంపెయ్యడానికి నిశ్చయించేడు.

మీరు భారత గూఢచారులని తెలియగానే, అంధకారంలో ఏకాకిగా కుమిలిపోతున్న నాకు ఏదో ఆశాకిరణం కనిపించినట్టు తోచింది. మిమ్మల్ని ఆ రాక్షసుల బారినించి కాపాడి, మీ సహకారంతో మా సమస్యని తీర్చుకోవాలని నిశ్చయించేను'' అంది మేనక ఏడుస్తూ.

నేనామెని ఓదార్చలేదు.

కాసేపటికి మేనక తిరిగి మామూలు స్థితికి వచ్చింది.

''ఆ సొరంగ ద్వారం, కోటలో ఎక్కడ తెరుచుకుంటుందో మీకు తెలుసా?'' అడిగేను.

''తెలీదు!''

పెదవి విరిచేను. ''అదే తెలిస్తే వాళ్ళ మిషన్ని పునాదులతో సహా స్మాష్ జెయ్యడానికి వీలవుతుంది. సరే! మీ పేలెస్‌లో మీ దగ్గరి బంధువు లెవ్వరూ ఉండరా?''

''దగ్గరి బంధువులు చాలామందే ఉన్నారు. కాని, మా పేలెస్‌లో ఉండరు. వారికి స్వంత భవనాలున్నాయి మాతోబాటు పేలెస్‌లో ఉండేది మా చిన్నాన్న కొడుకు రణ్ జిత్ ఒక్కడే! రెండేళ్ళ క్రితం లండన్‌లో చదువు పూర్తి జేసి, ఒకరకం పిచ్చివాడిగా మారి తిరిగివచ్చేడు.''

''ఇక్కడికి వచ్చి బాగుపడ్డాడా?''

''నో. నో. ఇక్కడికి వచ్చేక పిచ్చి ఇంకాస్త ఎక్కువే అయింది. నాన్న అతనికి వేరే భవనం కట్టించి అందులో

ఉంచేడు, రణ్‌జిత్ ఆ భవనం విడిచి బైటికి రాడు. బైటికి రాకూడదని నాన్నగారి ఆజ్ఞ."

సాలోచనగా తలూపుతూ రిస్టువాచీ చూసుకున్నాను. రెండున్నర!

"ఆల్ రైట్ మిస్ మేనకా దేవి! మా దేశంపట్ల మీకున్న అభిమానానికీ, మీరు తీసుకున్న ఈ నిర్ణయానికీ నా హృదయపూర్వక ధన్యవాదాలు తెల్పుకుంటున్నాను. ఇక సమయం ఆసన్నమైంది. మీరు గాఢ నిదరలో ఉన్నట్టు నటిస్తూ మంచంమీద పడుకోండి. మిగిల్న విషయాలు మేము చూసుకుంటాం. డేవిడ్! కమాన్" అంటూ కిటికీ వైపు నడిచేను.

కిటికి గుండా ఇద్దరం అవతలికి దూకాం.

కాంపౌండ్‌లోనే ఒకమూల ఇటు మాగది కిటికీ, అటు తలుపు కనిపించేలా, చెట్టుచాటున నక్కి నిల్చున్నాం. ముందే కారుచీకటి. ఆ చెట్టు వెనక, మా ఉనికి మరో ప్రాణి పసిగట్టే ఆస్కారం లేదు.

సరిగ్గా మూడుగంటల ఐదునిమిషాలకి కాంపౌండ్ గేటు కిర్రుమంటూ తెరుచుకుంది. నా గుండె గతి వేగం అందుకుంది. గేటువైపు చూసేను. రెండు ఆకారాలువస్తున్నాయి. పొట్టి ఆకారాలు.

అంటే, చైనీస్ సోల్జర్స్ అన్నమాట! ఇద్దరూ వెనకా ముందూ ఆలోచించకుండా బంగళా వెనుక భాగంవైపు వస్తున్నారు.

డేవిడ్‌ని స్టడీ అవమన్నట్టు మోచేతో పొడిచేను.

ఇద్దరూ మమ్మల్ని దాటి, కిటికీ వైపు నడుస్తున్నారు.

చెట్టుచాటునించి కదిలేము.

వాళ్ళు మా గది కిటికీని సమీపించడం, మేము చిరుతల్లా వాళ్ళమీదికి లంఘించడం ఒకేసారి జరిగాయి. ఊహించని ఆ మెరుపు దాడికి వాళ్ళు మతులు పోయేయి. వెనకనించి మా ఎడం చేతులు వాళ్ళ మెడచుట్టూ వేసి, కాలిపిక్కల్లో ఇంజక్షన్స్ పొడిచాం!

రెండు నిమిషాల్లో ఇద్దరూ కాళ్ళూ, చేతులూ వేలాడేశారు. పట్టు వదలగానే మొదలు నరికిన చెట్లలా కింద కూలేరు. భుజాలు పట్టి ఈడ్చి పొదల దగ్గిర పడేశాం.

అంత చలిలోనూ మా శరీరాలు చమటతో తడిసిపోయేయి. తిరిగి కిటికీగుండా మేనక గదిలో దూకాం. చప్పుడు విని లేచింది. "మేనకా దేవీ! మేము సురక్షితంగా ఉన్నాం" అంటూ ఆమెను సమీపించేను.

"థాంక్ గాడ్!" అంది ఆనందంగా.

"మనం వెంటనే ఇక్కణ్ణించి బైలుదేరి థోనితాల్ వెళ్ళాలి" అన్నాను.

"దేనికి?"

"ఓ పథకం ఆల్లేను. అది అమలు జరపటానికి."

"సరే!" అంది.

"మన సామానంతా పేక్ జేసి సిద్ధం జెయ్" అన్నాను డేవిడ్‌తో.

"నా సామానుకూడా సర్దుకోనా?" అడిగింది మేనక.

"నో! మీ సామాను యథాతథంగా ఇక్కడే ఉండనివ్వండి" అన్నాను.

మేనక ఎదురు ప్రశ్న వెయ్యలేదు.

సరిగ్గా నాల్గంటలకి, మా కార్లో ముగ్గురం బైలుదేరాం.

6

ఉదయం ఆరుగంటలకి ఢోనితాల్లో మేము దిగిన హోటల్ జేరుకున్నాం. ఢిల్లీనించి హెలికాప్టర్ తీసుకు వచ్చిన పైలెట్ కూడా, షీలా, సంఘమిత్రలతో బాటు అదే గదిలో ఉన్నాడు.

అతని పేరు విశ్వనాథన్.

స్నానం అదీ జేసి రిలాక్స్ అయ్యేక, అందరం కూర్చుని టిఫిన్ కానిచ్చి చర్చల్లోకి దిగాం.

ప్లాస్టిక్ సర్జరీ నిపుణున్ని చూస్తూ అన్నాను. "మిస్టర్ సంఘమిత్రా ప్లాస్టిక్ సర్జరీలో నైపుణ్యం చూపే సమయం వచ్చింది. రాకుమారి మేనకా దేవిని షీలగా, షీలని మేనకగా మార్చివెయ్యాలి."

"ఎందుకూ?" అడిగింది మేనక ఆశ్చర్యంగా.

"షీల మీ రూపంలో తిరిగి డాక్ బంగ్లా వెళుతుంది. రాత్రి తొమ్మిదీ పదిగంటల మధ్య మీరు రావలిసిందిగా, అరణ్యంలోంచి సిగ్నల్స్ వినిపిస్తాయి. షీల ఆ కాటేజ్ జేరుకుని, చ్యాంగ్ లూను కలుసుకుంటుంది.

ఆ కోటలో వాళ్ళు తవ్విన సొరంగ ద్వారం తెరవడానికి అనుమతిస్తున్నాననీ, వారి షరతులన్నిటినీ అంగీకరిస్తున్నాననీ ప్రకటిస్తుంది."

"అంటే, రాత్రి డాడీ వాళ్ళ చెరనించి విడుదలవుతాడన్నమాట." అంది మేనక ఉత్సాహంగా.

"చెప్పలేను. వాళ్ళు షీలని తిరిగి మీ రాజధానికి వెళ్ళిపొమ్మని చెప్పవచ్చు. తమ లక్ష్యం పూర్తయ్యేక మీ నాన్నని విడుదల జేస్తామనవచ్చు. లేదా, ఇంకేదైనా చెప్పవచ్చు. ఖచ్చితంగా చెప్పలేను."

సంఘమిత్ర సర్జరీ మెటీరియల్స్ ఉన్న లెదర్ బ్యాగ్

అందుకుని, "మీరిద్దరూ నాతో ఆ పక్క గదిలోకి రండి!" అన్నాడు.

షీలా, మేనకా అతని వెనక పక్క గదిలోకి వెళ్ళేరు.

తలుపు మూసుకుంది.

పైలెట్ వైపు తిరిగేను. "మిస్టర్ విశ్వనాథన్! ఈ రాత్రి మనం ప్రయాణం కావలసివుంది. హెలికాప్టర్ని రెడీ పొజిషన్లో ఉంచాలి!" అన్నాను.

అతను తలూపేడు.

రెండు గంటల తరవాత గది తలుపు తెరుచుకుంది. వెళ్ళిన వాళ్ళు వెళ్ళినట్టే తిరిగి వచ్చారేమిటా? అని క్షణం పాటు నివ్వెరబోయేను.

సంఘమిత్ర నవ్వి—"డియర్ రెడ్డీ! నాపని ముగిసింది" అన్నాడు.

"ఏమిటలా రెప్పవెయ్యకుండా చూస్తున్నారు?" అంది మేనక.

"పోల్చుకోలేక పోతున్నారా?" అంది షీల.

అది మేనక కంఠం!

వాళ్ళలా మాట్లాడకుంటే, ప్లాస్టిక్ సర్జరీ ముగిసిందని నేను ఊహించగలిగేవాణ్ణి కాదు. ఆ కంఠాలని బట్టి, మేనక వేషంలో ఉన్నది షీల అనీ, షీల వేషంలో ఉన్నది మేనక అనీ తెలిసింది.

"మిస్టర్ సంఘమిత్రా! ఇటీజ్ రియల్లీ ఎ గ్రేట్ ఫుల్ మాజిక్. యు అర్ ఎ జీనియస్" అన్నాను అతన్ని అభినందిస్తూ.

"ఇహ మీరిద్దరూ మీమీ కంఠాలు మార్చుకుంటే, కన్నవాళ్ళుకూడా గుర్తించలేరు" అని జేబులోంచి వెద

ల్పాటి బెల్టు తీసేను. ఆ బెల్టు మధ్య అరలో, శక్తివంతమైన చిన్న ట్రాన్స్‌మీటర్ ఉంది.

దాన్ని షీలకి ఇస్తూ—"దీన్ని కాలి పిక్క దగ్గిర కట్టుకో. ఎప్పటికప్పుడు నీ గురించి రిపోర్ట్ ఇస్తుండాలి. రివాల్వర్, స్పేర్ బుల్లెట్స్ బ్లౌజు లోపల భద్రం జేసుకోవాలి. అంతే కాదు. నీ సూట్ కేసులో ఉన్న సైనేడ్ కేప్సూల్స్ తీసి, కుడిచేతి చూపుడువేలు గోరుకింద అతికించుకో! అత్యవసర పరిస్థితి ఏర్పడితే దాన్ని ఉపయోగించవచ్చు" అన్నాను.

షీల తలూపింది.

ఆమె పట్ల నాకు పూర్తి విశ్వాసం ఉంది. సామాన్యురాలు కాదు. మంచి స్ఫురద్రూపి. క్షణాలమీద నిర్ణయాలు తీసుకుని అమలు జరిపే చురుకైన ఆడది.

మిగతా వాళ్ళని అక్కడే ఉండమనీ, షీలాను డాక్ బంగళాలో డ్రాప్ జేసి వస్తాననీ చెప్పి, షీలతో కార్లో బైలుదేరాను.

రెండు గంటల్లో బంగళా చేరుకున్నాం.

పోర్టికోలో కారాపగానే దిగి, బంగళా వెనక్కి వెళ్ళి పొదల దగ్గిర చూసేను. రాత్రి మేము చంపిన చైనీస్ సోల్జర్స్ శవాలు మాయం! నవ్వుకుంటూ తిరిగి షీల దగ్గరికి వచ్చేను. ఆమెకి ఇవ్వవలసిన ఇన్‌స్ట్రక్షన్స్ ఇచ్చి, అక్కణించి బైలుదేరేను.

ఎందుకో మనసు బరువెక్కింది. చైనీయులవంటి మృత్యుగహ్వరంలోకి వెళ్ళబోతున్న షీలని మళ్ళీ చూడగలనా? సజీవంగా తిరిగివస్తుందా? ఆమె నకిలీ మేక అని వాళ్ళు పసిగట్టితే?

ఇలాంటి ఆలోచనలతో కారు నడుపుతూ వెనుదిరిగి చూసేను. షీల వరండాలో నిల్చుని నన్నే చూస్తోంది!

నిట్టూరుస్తూ కారు మరో రోడ్డులోకి తిప్పేను. స్పెషల్ బ్రాంచి డైరెక్టర్ ఇచ్చిన మ్యాప్ ప్రకారం, ఆ రోడ్డు ధోనితాల్ పొలిమేరల్లో ఉన్న మన సైనిక చౌకీని చేరుస్తుంది. సైనికాధికార్లతో మాట్లాడి, ఈ రాత్రి అమలు జరుపబోయే పథకం అల్లాలి.

సైనిక చౌకీని సమీపించగానే, పెట్రోలింగ్ గార్డ్స్ అటకాయించేరు. వాళ్ళకి నా ఐడెంటిఫికేషన్ కాగితాలు చూపించి, వెంటనే కమాండెంట్‌ని కలుసుకోవాలని చెప్పేను.

ఆ సెక్టర్ కమాండెంట్, బ్రిగేడియర్ సిచిదేవా నా ఐడెంటిఫికేషన్ కాగితాలు తనిఖీ జేయ్యగానే సాదరంగా ఆహ్వానించి కూర్చోబెట్టేడు.

"డిఫెన్స్ మినిస్ట్రినించి ఆదేశాలు అందేయి, మీకు ఎప్పుడు ఏ సహాయం కావలసినా వెంటనే అందించమని. చెప్పండి!" అన్నాడు.

నా పథకం ఏమిటో అతనికి విపులంగా వివరించేను.

బ్రిగేడియర్ వెంటనే అందుకు సమ్మతించేడు.

అతనిదగ్గిర సెలవు తీసుకుని, తిన్నగా ధోనితాల్ బైలుదేరేను.

7

రాత్రి సరిగ్గా తొమ్మిదిన్నరకి నా జేబులోని ట్రాన్స్‌మీటర్‌నించి సన్నని శబ్దం రాసాగింది. వెంటనే దాన్ని బైటికి తీసి ఏరియల్ లాగి, బటన్ వత్తేను.

"హలో...హలో షీల కాలింగ్!" వినిపించింది.

"ఎస్... ప్రొసీడ్..." అన్నాను.

"ఐదు నిమిషాల క్రితం అరణ్యంలోంచి తుపాకి ప్రేలుడు వినిపించింది. నేను బైలుదేరుతున్నాను" అంది షీల.

"ఓ. కే. వెంట రైఫిల్ తీసుకెళ్ళడం మరిచిపోకు. మేనక అరణ్యంలోకి వెళ్ళేటప్పుడు, తనకూడా రైఫిల్ తీసికెళ్ళేది. దానితో అరణ్యంలో ఏ క్రూరమృగమైనా దాడి జరిపితే ఎదుర్కోవచ్చు" అన్నాను.

"ఆల్ రైట్. ఇక ఉంటాను" క్లిక్ మన్న శబ్దంతో ట్రాన్స్ మిటర్ ఊరుకుంది.

ఏరియల్ దించి, దాన్ని జేబులోకి తోస్తూ అందరివైపు చూసేను. హోటల్ గదిలో అందరం కూర్చుని, షీల సందేశంకోసమే ఎదురుచూస్తున్నాం.

"డియర్ సంఘమిత్రా! నేనూ, మేనకా, డేవిడ్ హెలికాప్టర్‌లో బైలుదేరుతున్నాం. మీరు ఇక్కడే ఉండి, మా తదుపరి సందేశంకోసం ఎదురుచూడండి!" అన్నాను సోఫాలోంచి లేస్తూ.

సంఘమిత్ర తలూపేడు.

పైలెట్‌తో సహా, మిగతా అందరం కావలసిన వస్తువులు తీసుకుని, హోటల్ పైన టేరియస్‌లో రెడీగా ఉన్న హెలికాప్టర్ ఎక్కాం.

రాత్రి సరిగ్గా పన్నెండు గంటలకి, రత్నాఘుడ్‌లో ఉన్న ఆ శిథిలమైన కోటదగ్గిర దిగింది హెలికాప్టర్. షీల వేషంలో ఉన్న మేనక ఆశ్చర్యంతో చుట్టూ చూడ సాగింది. కారణం, భారతసైన్యం ఆ కోటని నలువైపులా చుట్టుముట్టి ఉంది.

హెలికాప్టర్ దిగగానే, బ్రిగేడియర్ సచిదేవ తన జూనియర్ ఆఫీసర్లతో మా దగ్గరికి వచ్చేడు.

"మీరు కోరినట్టు రెండు కంపెనీల సైన్యం, కోటని చుట్టుముట్టి రెడీగా ఉంది..." ఇంకా అతని మాట పూర్తికాక ముందే నా జేబులోని ట్రాన్స్‌మీటర్ సన్నని శబ్దం చెయ్యసాగింది.

చటుక్కున దాన్ని తీసి, ఏరియల్ లాగి మీట వత్తేను.

"షీల కాలింగ్ ...షీల కాలింగ్..." అని వినపించగానే, నా రక్తం ఉరకలు వేసింది.

"ఎస్...అయామ్ లిస్‌నింగ్" అన్నాను.

"ఆ కాటేజ్ చేరుకోగానే, బైట నిల్చున్న సెంట్రీలు నా చేతిలోని రైఫిల్ లాక్కుని లోనికి పంపేరు. లోపల చ్యాంగ్‌లూ ఒక్కడే ఉన్నాడు. తన ప్రభుత్వం, నా నిర్ణయాలతో నిమిత్తం లేకుండా, తనే ఒక నిర్ణయం తీసుకుందనీ, ఈ రాత్రి రెండు గంటలకి, వాళ్ళ సైన్యం, కేవలరీ టాంకులతోనూ, ఆర్టిలరీ ఫిరంగులతోనూ సారంగంగుండా కోటలోకి ప్రవేశిస్తుందనీ, రత్నాగఢ్ మద్దతుకోసం అక్కడున్న మన సైన్యంమీద మెరుపుదాడి జరిపి, రత్నాగఢ్ రేడియోలో ఆ రాజ్యం తమ స్వాధీనమైనట్టు ప్రకటిస్తుందనీ, ఇదంతా రాజా, రాకుమారిల ఇచ్ఛానుసారమే జరిగినట్టు చెబుతుందనీ, పరిస్థితులు చక్కబడేవరకూ నన్నూ, రాజాగార్నీ అక్కడే బంధించి ఉంచి, తరువాత విడుదలజేస్తామనీ చెప్పేడు.

అంతేకాదు, ఆ నీచుడు నన్ను కాటేజ్‌లోని ఓ గదిలోకి బలవంతంగా లాక్కెళ్ళి బలాత్కరించబోయేడు. వెనకా ముందూ ఆలోచించడానికి నా దగ్గిర వ్యవధి లేక

పోయింది. వేలి గోరుకింద అతికించుకున్న. సైనేడ్ కేప్సూల్ని వాడి మెడలో గుచ్చేసేను.

తత్క్షణం ప్రాణం వదిలేడు. వాడి జేబులు వెదికి, రాజుగార్ని బంధించి ఉంచిన గది తాళం చెవులు తీసుకున్నాను. అంతేకాదు, వాడి జేబులో చిన్న మ్యాప్ కూడా దొరికింది. దేనికైనా మంచిదని దాన్నీ తీసుకున్నాను.

ఆ మ్యాప్‌లో రత్నాగఢ్ పర్వత పంక్తులూ, కొన్ని కోడ్లూ చిత్రించబడున్నాయి. ఆ పర్వత పంక్తుల్లో ఓ గుట్ట మీద క్రాస్ గుర్తు వెయ్యబడుంది. దానిమీదే శిథిలమైన కోట చిత్రించబడుంది.

ఆ తాళంచెవులతో రాజుగార్ని బంధించిన గది తెరిచి ఆయన్ని కట్టేసిన సంకెళ్ళు విప్పి, కిటికీగుండా ఇద్దరం కాటేజ్ వెనకభాగం వేపు దూకాం.

కాటేజ్ చుట్టూ గస్తీ తిరుగుతున్న కాపలావాళ్ళ కళ్ళుగప్పి, అరణ్యంలో ప్రవేశించాం. ఇప్పుడు దాదాపు ఆ డాక్‌బంగళా చేరువలో ఉన్నాం...''

''నీవు నిజంగా ఒక గొప్ప పని జేశావ్ షీలా! అయామ్ రియల్లీ ప్రౌడాఫ్ యూ! ఆ మ్యాప్‌ని ఇంకా స్త పరీక్ష మాని అందులో ఇంకా ఏవైనా ముఖ్యవిషయాలు తోస్తాయేమో చెప్పు'' అన్నాను ఉత్సాహంగా.

''చుట్టూ చీకటి. ఏమీ కనిపించడంలేదు...''

''ప్రయత్నించు. ప్రయత్నించి చూడు. నీమీదే అంతా ఆధారపడుతుంది. కోటలో, వాళ్ళ సొరంగద్వారం ఎక్కడ తెరవబడుతుందో తెలిస్తే మా పని చాలా సులువౌతుంది...'' అన్నాను.

''ఉండండి......చుక్కల వెలుగులో ప్రయత్ని

స్తాను...'' అంది షీల.

రెండు నిమిషాలు నిశ్శబ్దం!

''ఆఁ! కోట చిత్రించివున్నచోట, ఇంటూ మార్కు మధ్య చిన్న ఫిరంగి చిత్రించబడుంది. దానిచుట్టూ గుండ్రని గీత గీసి ఉంది.''

''థాంక్యూ షీలా! థాంక్యూ వెరీమచ్! ఈ మిషన్‌లో మేము సక్సెస్ అయ్యామంటే, ఆ ఖ్యాతి నీకే దక్కుతుంది. మీరిద్దరూ సాధ్యమైనంత త్వరగా డాక్ బంగళాని సమీపించి, కాచుకోండి. హెలికాప్టర్‌లో డేవిడ్‌ని పంపిస్తున్నాను'' అని ట్రాన్స్‌మీటర్ జేబులో వేసుకుంటూ టైం చూసేను.

ఒంటిగంట!

''డేవిడ్! నువ్వూ, పైలెట్ హెలికాప్టర్‌లో ఆ డాక్ బంగళా బైలుదేరండి. బంగళా చుట్టుపక్కలే ఎక్కడో షీలా, మేనక తండ్రీ మీకు కనిపిస్తారు. వాళ్ళని తిరిగి ఇక్కడికి తీసుకురావాలి'' అన్నాను.

డేవిడ్ తలూపి, పైలెట్ వెంట వెళ్ళిపోయేడు.

మరోగంటలో శత్రువు తవ్విన సొరంగద్వారం తెరుచుకుంటుంది.

''మేనకాదేవి! ఈ కోటలో ఎక్కడో పాతకాలపు ఫిరంగి ఉంది. జ్ఞాపకం జేసుకుని చెప్పండి.''

''ఇందులో జ్ఞాపకం జేసుకునేదేమీ లేదు. కోట ఈశాన్యదిశలో ఓచోట చక్రాలు లేని ఫిరంగి, మట్టిలో సగంవరకూ కప్పూకుపోయి పడుంది!''

''ప్లీజ్! త్వరగా మమ్మల్నక్కడికి తీసికెళ్ళండి'' అన్నాను.

రాకుమారి వెనక అందరం రాళ్ళూ రప్పలూ దాటు కుంటూ ఫిరంగిని సమీపించాం. ఆ చుట్టుపక్కలే ఎక్కడో సొరంగద్వారం తెరుచుకోబోతోంది!

బ్రిగేడియర్ సచిదేవ్ వైపు తిరిగి అన్నాను: "మన రెండు కంపెనీల్లో, ఓ కంపెనీని ఇక్కడికి పిలిపించి, మిగతావాళ్ళని ఉన్నచోటే ఎలార్ట్ పొజిషన్‌లో ఉండ మనండి."

బ్రిగేడియర్ తక్షణం ఆదేశాలు జారీచేసేడు.

మరుక్షణం బిలబిల మంటూ ఓ కంపెనీ సైన్యం వచ్చి, ఆ ఫిరంగి చుట్టుపక్కల విరిగిపడ్డ శిధిలాల మాటున నక్కి-రెడీ పొజిషన్‌లోకి వచ్చింది.

వాళ్ళదగ్గర స్టెయిన్ గన్స్, ఎస్.ఎల్.ఆర్. (సెల్ఫ లోడింగ్ రైఫల్) ఎల్.ఎమ్.జి. (లైట్ మెషిన్‌గన్) బి.ఎమ్.జి. (బిగ్ మెషిన్ గన్) త్రీఇంచ్ మోటార్స్ ఉన్నాయి.

నేనూ, మేనకా, బ్రిగేడియర్ ఓ రాయి చాటున పడుకుని చూడసాగాం.

సరిగ్గా రెండు గంటలకి___

భయంకరమైన పేలుడుతో, ఆ ఫిరంగి పదిగజాల ఎడంగా భూమి బద్దలయింది. ఆ పేలుడికి ఉవ్వెత్తున లేచిన రాళ్ళూ రప్పలూ మా మీద పడకుండా మా చేతుల్లో మొహాలు దాచుకున్నాం.

ఐదు నిమిషాల తరవాత వాతావరణం మామూలు స్థితికి వచ్చింది. తలెత్తి చూసేను. తెరుచుకున్న ఆ సొరంగం ద్వారంగుండా ఓ యువకుడు ఇవతలికి వచ్చేడు.

అతన్ని చూడగానే, "మైగాడ్! మా చిన్నాన్న

కొడుకు, రణ్ జిత్ అతనే!" అంది మేనక దిగ్భ్రాంతితో.

"అతను శత్రువుతో చేతులు కలిపి, ఈ కుట్రలో పాల్గొన్నాడన్న మాట!" అన్నాను సాలోచనగా తలూపుతూ.

"పిచ్చివాడిలా నటిస్తూ ఇంత ద్రోహానికి పూనుకుంటాడనుకోలేదు" అంది మేనక.

ఇంతలో రణ్ జిత్ వెనక, చైనీస్ ఆర్మీ యూనిఫాంలో ఉన్న ఇద్దరు ముగ్గురు ఆఫీసర్లు సొరంగంలోంచి బైటికి వచ్చేరు. రెప్ప వెయ్యకుండా అటే చూస్తూ పడుకున్నాం.

గంటలోగా, చూస్తూ చూస్తూనే శత్రువుకి చెందిన దాదాపు నాలుగువందలమంది సిపాయిలు అన్ని రకాల ఆయుధాలతో ఇవతలికి వచ్చేరు.

ఓ చైనీస్ ఆఫీసర్, రణ్ జిత్ భుజం తడుతూ ఏదో అంటున్నాడు.

ఫైరింగ్ ఆర్డర్ యివ్వమన్నట్టు బ్రిగేడియర్ కి సైగ చేసేను.

"బ్రస్ట్ ఫైర్!" అన్న బ్రిగేడియర్ సింహగర్జనతో, మన సైనికులు వాళ్ళమీద గుళ్ళవర్షం కురిపించారు.

అటువంటి పరిస్థితి వస్తుందని ఊహించని శత్రు సైనికులు చీమలదండుల్లా నేలకూలసాగేరు. అరగంట వరకూ మరతుపాకుల మోతతో ఆ ప్రదేశం మారుమోగింది.

గుళ్ళవర్షాన్ని తట్టుకుంటూ చెల్లాచెదురుగా పారిపోతున్న శత్రు సైనికుల్ని, కోటచుట్టూ పొంచి ఉన్న మన రెండవ కంపెనీ మట్టుబెట్టింది.

బాలభానుని తొలి కిరణాలు శత్రుసైనికుల శవాలమీద ప్రసరిస్తూ ఉదయించేయి.

బ్రిగేడియర్ సచిదేవని మనసారా అభినందించేను. మేనక మొహంమీది మాస్క్ తీసేసి నిండుగా నవ్వింది.

ఇంతలో, ఆకాశాన హెలికాప్టర్ వస్తున్న శబ్దం విని, అందరం అటు చూడసాగాం, హెలికాప్టర్ కొటచుట్టూ ఓ రౌండ్ కొట్టి మెల్లిగా మేమున్న ప్రదేశంలో దిగింది. కాక్‌పిట్‌లోంచి, పైలెట్, డేవిడ్, షీలా, రాజు మణి పాల్ చిరునవ్వులతో దిగేరు.

మేనక పరుగెత్తికెళ్ళి తండ్రిని కౌగిలించుకుంది.

షీల మొహంమీది మాస్క్ తీసి, "ఈ విజయం నీదే!" అన్నాను. అప్యాయంగా తండ్రికి మమ్మల్నందర్నీ పరిచయం జేసింది మేనక.

"మీరు జేసిన సహాయానికి ఈ జన్మంతా కృతజ్ఞులం" అన్నాడు రాజు మణిపాల్ చేతులు జోడిస్తూ.

"ఇందులో మేము జేసిన సహాయం ఏమీ లేదు. మీ అమ్మాయి సహకారంవల్లే ఇటు మీ దేశానికీ, అటు మా సైన్యానికీ నష్టంకలక్కుండా ప్రమాదం తప్పిపోయింది!" అన్నాను.

అందరిదగ్గిరా సెలవుతీసుకుని షీలా, డేవిడ్‌లతో హెలి కాప్టర్ ఎక్కేను.

హెలికాప్టర్ కొద్ది దూరం ఎగిరేక, అనుకోకుండా కాక్‌పిట్‌లోంచి కిందికి చూసేను.

మేనక సజల నయనాలతో చెయ్యి ఊపుతోంది!

—: ఐపోయింది :—